

XIV. kötet

Budapest, 1899. november 26-án.

48. szám.

Naiv.

Fogorvos. Ki fogom venni a rossz fogakat és egy egész új fogsort teszek be helyette.

Hölgy. Rá kell még valamit fizetnem?

Tulliczitálta.

Festő. Tudja, ténsasszony, hogy Rubens nagy festő volt, valóságos zseni! Például egy nevető gyermekarcot egyetlen esetvonással át tudott változtatni siróvá!

Szomszédasszony. Menjen már!... Hiszen azt én is meg tudom csinálni egy seprűnyéllel!

Kitartott.

Olyan apró, mint az öklöm,
Ámde szörnyű nagyra lát,
És a világ, ez a jámbor,
Meghallgatja a szavát.

Csudálkoznak: ki emelte,
A jó Isten tudja ki?!
Én is tudom: egy kaczer lány,
A szerencse tartja ki.

Huan Bela.

Egy kis szóváltoztatás.

A régi jó diákos világban oda szólt a nemzetes úr a kocsisához:

— Eredj csak, János, az apothékába és hozzál két garason coriandrumot, mert nagyon fáj a stromachusom (gyomor) és semmiképen se consummálhatok (emészthetek).

Persze hogy János, mire a patikáig ért, elfelejtette a sok czifra diák szót s beállított ilyen szavakkal:

— Tiszteli a nemzetes úr, hogy adjon két garason valami *drummogot*, mert nagyon fáj a *dommonkossa* és semmiképen se *koszpitolhat*.

Nővérem eljegyzésének kellett volna megtörténnie egy városi számvevővel, a kit én addig még hiréből sem ismertem. S mivel én a szülei védő szárnyak alul kikerülve, már egy másik városban fogyasztottam a hivatalos papirost, édes anyám levél útján adta tudtomra a törtéendő örvendetes eseményt, erősen hangsúlyozva, akarom mondani: aláhúzva, hogy arra én is minden bizonynyal eljőjtek. Sőt a vonatok indulási és érkezési idejét is pontosan leírta, nehogy lekéséssel találjam magamat kimenteni, ha az eljegyzésre nem mennék el. Ő nála ilyen kifogásokkal boldogulni nem lehet. De nem is akartam, mert örömmel vettem tudomásul az eljegyzés hírét s hogy azon én is jelen legyek, legfőbb óhajom volt.

Szinte rohantam a princípálisomhoz, hogy tőle hét napi szabadságot kérjek; mert ha már szabadság, hát legyen szabadság. Azután hét napot kérni azért is jó, mert ha nagy megütközésre talál az ember, hamar kijavíthatja két napra; ennyi időt pedig a legmogorvább főnök is megad ilyen alkalomkor.

De én még tovább mentem. Nem szerettem volna ugyanis a hét napot két napra változtatni s így aztán, hogy a főnöknek a hosszú szabadság föl ne tűnjék, iparkodtam figyelmét a hetes számról elterelni. Ez pedig úgy történt, hogy (mivel ügyis sok dolga volt) egyszerűen őt is meghívtam az eljegyzésre, már mint a szüleim nevében.

— Köszönettel veszem a figyelmet, — felelt az öreg leereszkedő hangon, — de legnagyobb sajnálatomra nem mehetek el. Azonban sok szerencsét kívánok kedves nővérenek; kedves szüleinek pedig adja át üdvözetemet és mondja meg nekik, hogy vegyék úgy, mintha én is ott volnék.

Ez utóbbi szavaknál kezét nyújtott s a nélkül, hogy csak megjegyzést is tett volna a szabadságra vonatkozólag, szerencsés utat kívánt.

Én viszont neki kívántam szerencsés utat, mert hát az ember olyankor nem tudja, mit beszél.

Aztán rohantam a táviró-hivatalba, hogy szüleimet értesítem jövelelemről, mert ellenkező esetben fizethetek két forint kocsipénzt, ha az állomáson nem vár senki.

Félóra mulva megjött a válasz:

«Kocsi fog várni. Jani is akkor jön.

Anyád.»

Jani ugyanis a vőlegényjelölt volt, a kit szüleim Besztercebányáról vártak Körmöczre ugyanazzal a vonattal, a melylyel én utaztam. S mert Besztercebánya amúgy is útba esett, hát úgy gondoltam, hogy ott majd alaposan szétnézek, hátha rá akadok s még az uton köthetek vele ismeretséget. Legalább szórakoztatjuk egymást az amúgy is unalmas uton.

Már alig vártam, hogy oda érjen a vonat. Ott aztán fölrántva a kocsi ajtaját, figyelni kezdtem. Hiába. Mind ismeretlenek voltak, a kikkel tekintetem találkozott. Az ajtó fölnyitása pedig egyenesen vesztetre volt, mert a már ügyis megtelt szakaszunkba egy mogorva arcú úr szállott föl, a ki olyképen igyekezett magát bemutatni, hogy egyenesen tyukszememre lépett. Fájdalmamban nagybögőnek néztem a még nem csillagos eget és föl-szisszentem; de a következő perczen megint csak ügyelni kezdtem, hátha valahol megpillantom leendő sógoromat, a kit talán csak neve után nem ismerem. Minden hasztalan volt. A vonat elindult s még sem láttam ismerős arcot. Kedvetlenül tértem vissza a fülkébe, hogy elfoglaljam előbbi helyemet, csak hogy már ott az a mogorva arcú úr ült, a ki dühös pillantást vetett reám, a mikor vele szemközt az egyetlen üres helyre letelepedtem.

Én, hogy ne kelljen folyton őt látnom, a kocsi oldalához hajtván fejemet, alvást színleltem, de nem sokáig, mert így is éreztem szúrós tekintetét. Egy pillanatra se vette le szemét rólam, a ki már tükön ültem e miatt. Hanem aztán eszembe jutott megtapogatott tyukszemem s némi jogot formálva hozzá, én is fikszirozni kezdtem őt, a mi viszont neki nem tetszett.

— Mit néz? — förmedt reám hirtelen.

Szerettem volna mondani, hogy: «majmot»; de meg gondoltam magam s a majmot még idejekorán elnyeltem.

— Nos? — kérdé újra — mit bánul?

— Semmit! — feleltem szárazon.

— Ha semmit, akkor mit néz mindig a szemem közé?

— Mert a tyukszemem közé nem nézhetek.

A tyukszem hallatára neki is eszébe jutott az előbbi taposás és újra rám förmedt:

— Talán azt várja, hogy bocsánatot kérjek?

— Oh, semmi esetre; hisz az a fájdalmat úgy sem enyhíti.

— Akár enyhíti, akár nem; én nem akarattal tettem. És ha mindjárt akarattal is, hát ahoz semmi köze!

— Fájdalom, a tyukszememhez van közöm.

— Az már az ön dolga!

— De hisz ön lépett reá!

— Ha én léptem is rá! Fogja be a száját! Ugy látszik, még nem ismer engem, barom!

— Barom? Örvendek a szerencsének: én Iksz Ipszilon vagyok K . . . ból.

— Azt nem kérdeztem.

— No már bocsánatot kérek, ha nekem valaki bemutatja magát, én azt viszonzni szoktam.

— Hát én bemutattam magamat? Szamár?

— Vagy úgy? no most már kétszeresen örvendek. Ez a név ügyis ismerős.

— Ha ismerős, hát akkor tartsa meg! — felelt s egy gyanus mozdulatot tett.

Szándékában azonban még idejekorán megakadályozták a jelenvolt utasok, a kik szintén ellenszenvvel viselkedtek iránta.

— Szerencséje! — morogta dühösen felém, — mert ha most pofon ütöm, mind a két szeme kiugrik.

S még tovább folytatta volna, de az utasok közül egy uri ember a mogorva arcuhoz lépve, határozottan kijelentette, hogy ha ismétlődni fog az eset, akkor a vészfékhez nyul.

— Tessék! — felelte ő; de aztán az egész uton nem szólt többé, csak dühös szemeivel méregetett engem.

Végre megérkeztünk Kőrmöczre s én megkönnyebbülten lélekztem föl, aztán a vasuti kocsiból gyorsan leszállva, körülnéztem az állomáson.

Ott várt már az öcsém, a ki bérkocsin jött elém s lelendezve tudakozódott a leendő sógor után.

— Nem jött el, — feleltem egykedvűen a kocsiba ülve.

— Hát akkor megyünk!

S oda szólt a kocsisnak, a ki aztán lovai közé csapott. Utánunk azonban egy másik kocsi dübörgését véltem hallani s egy kanyarulatnál önkénytelenül is hátrahéztam.

— No ez mégis disznóság! — kiáltottam föl, midőn a benne ülő mogorva urat megláttam. — Hát csakugyan nincs ettől szabadulás?

— Mi az? Mi történt? — kérde öcsém, nem tudva mire vélni hirtelen haragomat.

Kénytelen-kelletlen el kellett beszélnem egész utazásom történetét. Az elbeszélésbe magam is annyira bele melegedtem, hogy házunkat is csak akkor vettem észre, mikor a kapu előtt állott a kocsi.

Öcsém egy ugrással künn termett belőle s rohant előre, bejelenteni érkezésemet.

De a másik kocsi is épen ott állapotott meg azzal a mogorva urral.

— Szervusz! — gondoltam magamban. — Ez bizonyára a szomszédunk vendége s én kénytelen leszek őt mindennap látni.

Kedvetlenül fordultam be a kapun, a mogorva úr pedig utánam.

— Ahá! — gondoltam, — bizonyosan a házmesterünk rokona, mert rajtunk kívül más nem lakik a házban.

És most már sietve haladtam föl a lépcsőkön az emeletre. Az a bizonyos úr azonban mindig nyomomban volt.

Most már bizonyos voltam, hogy hozzánk jön, mert az emeleten nem lakik más. De hát ki lehet?

S mert féltem a tekintetétől, sietve rohantam föl a hátralevő lépcsőkön, nehogy utolérjen.

De ő utolért s még egy dühös pillantást váltva, egyszerre állapotott meg az előszoba ajtaja előtt, a mely e perczen felpattant s kijött az anyám, a ki engem örömmel ölelt magához és össze-vissza csókolt örömeiben.

Csakhogy magához ölelte és össze-vissza csókolta azt a mogorva urat is, mig bennem e látványra elhült a vér. S még mielőtt első meglepetésemből magamhoz térhettem volna, anyám, apám, és nővérem egymással versenyezve ostromoltak bennünket a különféle kérdésekkel:

— Hol találkoztatok?

— Hogy ismertetek egymásra?

— Együtt jöttetek?

— Ugyebár jól mulattatok az uton?

Azt talán fölösleges elmondanom, hogyan éreztem magamat, a mikor egy perczre magunkra maradván, a mogorva arcu úr bemutatkozásképen megnevezte magát s bizonyos hangsúlyozással hozzá tette, hogy — a sógorom.

Ráth Gyula.

A papnevelőben.

Szórakozott volt a tanár s egyes mondásait a fiatalság meg is mosolyogta, a mi őt még nagyobb zavarba hozta. Egy alkalommal azt magyarázgatta latinul, hogy a felelésnél az a fő dolog, hogy érthetően és csöndesen kell felelni. S mert ez volt évről-évre a beköszöntés, a rendes mondása már szájról-szájra maradt. Így bejövén a tanterembe, ámulva látja, hogy nagy betűkkel áll a táblán «Lenke.» Vajon mit jelent ez? Kezdi latinul:

— Az első szabály: csöndesen; a második szabály: csöndesen s a harmadik szabály: csöndesen. (Prima regula lente, secunda regula: lente, tertia regula: lente). De mert a Lenke felírás zavarba hozta, alaposan lelkökre kötötte a kispapoknak, hogy az életben s tetteikben legyen az első szabály Lenke, a második Lenke s a harmadik is Lenke. De nem is tudta, mit mosolyognak ezek olyan hamiskásan.

Sokan szenvedők lesznek, mert nagyon is természetesen igyekeznek látszani.

★

Okot mindig találhat, a ki találni akar.

★

Senki sem pirul el, ha a maga meztelenségében látja az igazságot.

Milyen az anyanyelve?

A sz—i piaristákhoz megy be a parasztasszony, hogy beadja normát végzett fiát az első gimnázialis osztályba.

— Milyen az anyanyelve? — kérdi a pápaszemes direktor.

Semmi nesz és semmi hang.

— Nos, milyen az anyanyelve?

A parasztasszony szégyenkezve bár, de jó hosszúra kiölti a nyelvét, hogy a direktor úr jól megláthassa.

A jó Cseh néni.

Püspöki székhely volt a város, hol is a nagytemplomban reggel hét órakor a plébánia tartott isteni tiszteletet. A papnevelő tudós tanára a lelkipásztorkodástant adva elő, nagyon kikelt azon helytelen szokás ellen, hogy a fiatal káplán urak egyes kiadott szent beszédekbe befifláznak, a helyett, hogy azokat forrásnak tekintve, önállóan szónokolnának, s így esik meg, hogy az ujabban megjelent egyes beszédek szóról-szóra hallgatják többször is a keresztény hallgatók. Ő maga is eljárta a hétórás beszédekre. A jó Cseh néni a legájtatosabb uri nő volt, a ki még a legzordonabb időben is ott volt mindig. A tudós tanár csak őt nézte mindig, s ha az öreg önkéntelenül biccentett a fejével, a mi azt jelentette, hogy ezt már többször is hallotta, tisztában is volt azzal, hogy biflázott beszéd ez is. Persze a jó öreg nem is gondolta, hogy figyel valaki.

Persze, hogy úgy van.

Nagyhirű ember volt a főorvos, a kinek szép tudását áldotta is hálával az egész vidék. Általában, de főként a nehezebb operációknál segédkezett a kórházi ápoló, kézhez adva a főorvos által kért szereket. De sietett is minden finoman sikerült műtét után nyilvánosan beszélni: «Hja, megmentettük, mert nincs olyan okos ember a megyében, mint a főorvos, meg én!» Majd: «Pompásan levágtuk az eltört kezét, alig nyikkant és már nem volt keze.» Ha pedig belső baj volt s a szer kitünő volt, büszkén mondogatta: «Persze, hogy kigyógyult, de meg is irtuk neki a receptet!» A legnagyobb baj pedig az, hogy elfelejtett magán segíteni és meg is halt a szenvedő emberiségnek felejthetetlen kárára, mivel nem írta meg a főorvos urral a maga részére a receptet.

Papucs alatt.

Sokan panaszkodtak nékem
(Búslakodó férjek),
Hogy az asszony tésztát főz, ha
Ők pecsenyét kérnek.

Nos hát ezen segíteni
Nem oly nehéz, kérem,
Az, a kinek pecsenye kell,
Mindig tésztát kérjen!

Ráth Gyula.

A bosszu édes.

Aggszüz. Az a kiállhatatlan ember már megint oly sokáig megvárakoztat! Most már csak azért is nőül kell hogy vegyen!

- Bocsánat, kisasszony, erősen léptem a lábára?
 — Nem, csak egy kicsikét.
 — Nagyon sajnálom.

Hajtót lőtt.

Nő. Miért nem hoztad haza, a mit a vadászaton lőttél?
 Férj (koczavadász). De édesem, hiszen nem vagyunk emberevők!

A gyermekszobából.

Apa (katonásdit játszó fiához). Aladár, mit művelsz már megint?
 Aladár. Katonásdit játszom.
 Apa. És a lezke?
 Aladár. Az az ellenség.

Kerülő uton.

Aggszüz, (a ki még fiatalnak tartja magát). Nézze csak, mennyi ajándékot kaptam már életemben!
 Ur. Bizonyára csupa születésnap ajándékok?

Bucsuzás.

Egy öreg házsártos asszony a templomból hazajövén, mondja a vele szembe jövő kedélyes fiatal legénynek.
 — Ejnye, miért nem jöttél a templomba, öcsém? Olyan szép istenitisztelet volt ma!
 — Mi történt?
 — A tiszteletes úr ma bucsúzott el a falutól.
 — Én nem voltam ott, az igaz; de azért tudom, kegyelmedtől is elbucsúzott.
 — Hát honnan tudod?
 — No tudja, a mikor a miatyánkot mondta, mert hát abban benne van, hogy «szabadíts meg a gonosztól!»

A tót diák.

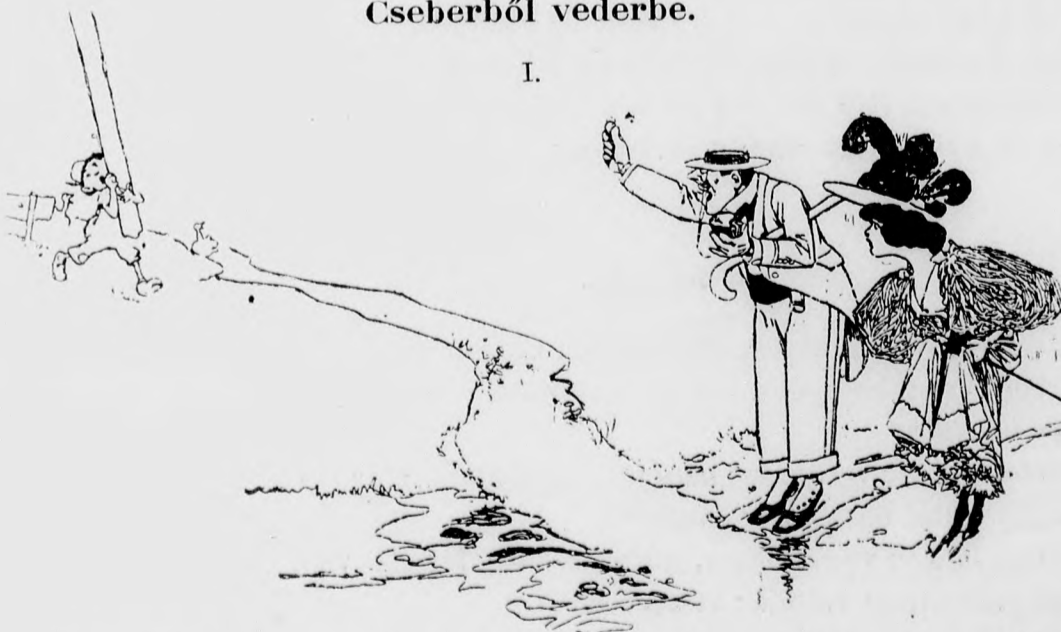
Gymnasiumba került a tót fiú, a ki észtehetség dolgában nagyon gyenge legényke volt. Egyik tanár szintén tót származású lévén, előszeretettel fogadta a Janót. A latint adta elő, a gyerek azonban, mint mindenben, ebben is gyengén állotta a sarat. Az összetett főnevek ragozásáról lévén szó, előjön mensa rotunda (kerek asztal) s a tanár megkérdi tőle:
 — No mit tesz magyarul?
 A fiú ismételt kérdésre is hallgat, mire a tréfás Kobak mindkettőjük tót származására czélozván, oda sugja: «tót boeskor»; mire a fiú kivágta a mellét s büszkén mondta:
 — Azt teszi, hogy tót boeskor.
 Lett is óriási nevetés.

Testvéries osztozás.

Anya. Laczi, itt van egy marok dió, adj Gizikének is belőle! (Kis idő múlva kérdezi az anyja.) Laczi, miért sir Gizike?
 Laczi. Tudom is én; pedig a kapott diónak a héját mind oda adtam neki.

Cseberből vederbe.

I.

— Hé, gyerek, kapsz egy koronát, ha ide hozol egy szál deszkát pallónak.

II.

Gyerek. Tessék.

Mi a mindegy?

Tarnak hívták a derék fiskális urat, a kit a kollegái nem igen szerettek, mert akár vád-, akár védbeszédet mondott a másik, folyton bele beszélt, sohse várva be a beszéd végét. Egyszer épen vádló volt. Beszéde után a jó nevű és híró Beregi ügyvéd sorra czáfolja, s bár a felhozott vádpontokat épen ellene fordítja, Tar uram folyton közbeszól:

— Hisz az mindegy.

Igy ment ez egy darabig, míg végre Beregi kijött a sodrából, mert utóvégre is, a mi fehér, az nem fekete s a mi fekete, az nem fehér, mérgesen szól hát oda:

— Biz az nem mindegy, hanem tudja ügyvéd úr, mi a mindegy? — s ezzel a kezét úgy emeli, mintha felképelne valakit, — akár adnak Tarnak, akár Tarnak adnak.

De nem is volt több mindegy.

Okos állat.

A. Elhitheti nekem, hogy a kutyáknak néha több eszük van, mint az embereknek.

B. Hogy-hogy?

A. A multkor magammal vittem a kopómat a községi tanácsülésre. Hát ott aludt a hunczut az egész idő alatt, míg én nyitva tartottam a szememet.

Rá hagyta.

Feleség. Ugyan atyus, miért vered megint azt a fiut?

Férj. Az előbb hallottam a tanítójától, hogy milyen nagy számár.

Feleség. Kár volt azért bántani, mert lásd, te nagyobb számár voltál fiatalkorodban.

Férj. Igazad van, lelkem, mert ha okos lettem volna, bizonyosan nem vettelek volna feleségül.

Nagyképü.

Megvan győződve: hogy a föld
Forog, de ő körötte,
S hogy az összes porló nagyok
Eszét ő örökölte.

Mellét feszítve így halad,
Ő itt, a többi ottan,
Dicsó tudat, hogy ő csak egy,
S a többi: nagyon sok van.

S természetes, hogy ily kevély;
A legnagyobb a földön,
A legdicsőbb bámulja őt:
Saját maga örökön.

Haan Bela.

Megfelelt.

Nő. Miért török magukat az emberek, hogy feltalálják a repülőgépet?

Férj. Alkalmasint, hogy meglátogathassák — légvá-
raikat.

Koponyatan.

Phrenolog. Ezen az érdekes fejen, uraim, mindenekelőtt egy jellemző kidudorodást látunk, a mely a hitveszeretet jele.

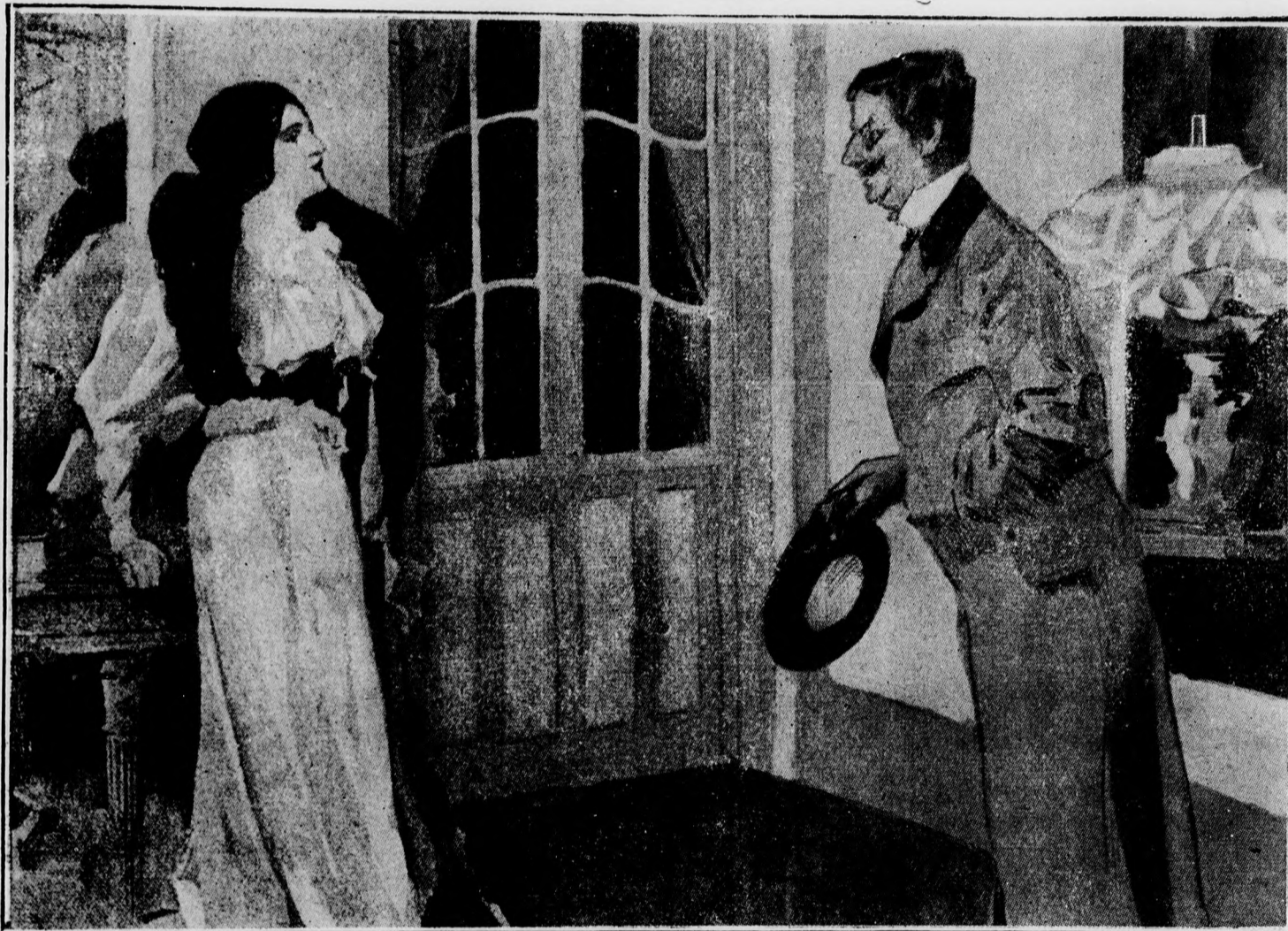
Paraszt (médiüm). Igen, igen, tegnap az asszony fejbe kólintott a seprűnyéllel, attól dagadt fel.

Katonásan.

Nagy katonai előlépések ideje lévén, a főherceg meghallja, hogy két alezredes fel van terjesztve s így előre is kérdezősködven az ott jelen levő tábornoktól felőlük, hallja, hogy kitünő katonák s alapos katonai tudás mellett csak az a gyengéjük, hogy kegyetlenül káromkodnak. A népszerű főherceg meg is szólítja az egyiket, mily örömmel hallja, hogy minő kitünő katona, csak ne káromkodnék úgy.

— Hát ki vádolt Fenségednél? — mondja az alezredes hirtelen, — dejszen a ki erre meg arra neki a . . . s egy hatalmas szittyá áldást küldve a vádaskodó fejére, fejezte be beszédjét. A főherceg is nagyot nézett; de a különben igen derék alezredes mégis ezredes lett, mert a főherceg úgy vélte, hogy csak az a hiba, ha tudva és akarva teszi a hibát az ember; már pedig itt csak az őszittyá természet nyilatkozik meg.

Szószerint vette.

- Kisasszony, ki se mondhatom, mennyire szeretem kegyedet!
- Annak igen örvendek!
- Valóban?
- Úgy értem, hogy nem tudja kimondani!

Meggondolatlanul.

Erzsike gyakran ellátogatott nagynénjéhez, a kinél egy fiatalember is lakott külön szobában. S mert neki az a fiatalember régi jó ismerőse volt; egyszer csak a tréfa kedvéért is bekopogtatott hozzá.

— Szabad, — hangzott a válasz.

Erzsike benyitott, de vesztére, mert az ifju, a mint őt meglátta, ölébe kapta és össze-vissza csókolta.

— Segítség! — ordított hirtelen meglepetésében a leány, a kit az ifju nyomban elengedett.

De a segélykiáltást a szomszéd szobában is meghallották és valamennyien oda rohantak, látni, mi történt?

Ekkor azonban Erzsike már a küszöbön állott és boszszankodva panaszolta el, hogy — az *ujját az ajtó közé csipte*.

— De hát miért kiáltott akkorát? — kérde tőle az ifjú később.

— Mert nem gondoltam, hogy meg fogják hallani! — felelte Erzsike.

Az egyik.

— Hallja, Zsófi, csak nem akar két szeretőt tartani?

— Oh, kezit csókolom, nagysága, hiszen az egyik a vőlegényem.

Szállj le cigány!

Szemák nevű pap volt Szigeten, a kivel eleven humora miatt is jól volt minden uri ember s mert alacsony koromfekete legény volt, jó barátai nem is hívták másként, mint «cigány.» Ez volt a megszokott megszólítás. Történt, hogy gyilkosság miatt egy kóborló cigányt halálra ítélték s az akasztófát Sziget mellett állították fel. A halálra ítélt mellett az utolsó órákat mint pap épen Szemák töltötte, ő is kísérte az utolsó útra, hová szekeren ment a gyilkos mellett, mert kemény sár volt. A bátorsága különben is a csizmájába szállott a gyilkos mellett s mikor a főszolgabíró közel az akasztóházhoz megállítva a szekeret, oda szól: «szállj le cigány», ijedben kérdi tőle, a kivel jó barátságban volt s már megszokta e megszólítást:

— Én?

— Nem, — válaszol ez mosolyogva, — hanem a másik!

Biztos jel.

A. Te, tegnap olyan mámoros voltam, a milyen még életemben soha sem!

B. Honnan tudod?

A. Képzeld csak, annyira be voltam rugra, hogy elme-netelemkor még harmincz krajczárom volt, a melyet nem ittam el!

Az okos inas.

Csizmadia mester. Te Jancsi! hozzál félliter bort, de vigyázz, hogy az üveget el ne töröd! — kár volna a borért!

Az inas megveszi a bort s az utcán ekép gondolkodik:

— Majszter uram azt mondta, ha el találnám törni az üveget, kár lenne a jó borért és teljesen igaza van neki. Hát kiiszom a bort.

Ugyis tett. A véletlen úgy akarta, hogy az üveget elejtette, mely el is törött. Haza ment az inas, a hol persze az volt a mester első kérdése:

— Hol az üveg?

— Eltörött, — felelt a gyerek.

— Nem megmondtam, hogy jól vigyázz, mert kár azért a drága jó borért!

— Mester uram, — szól az inas közbe, — ha csak a borért kár, akkor sebaj! Kárba nem veszett, mert volt annyi eszem, hogy kiittam a bort belőle, mielőtt az üveg eltörött.

Szép kilátások.

Anyós (a vőlegényhez, a ki özvegy ember). Leányom boldoggá fogja önt tenni, én pedig második anyósa leszek önnek!

Aranka. Tehát szüleid régen beleegyeztek, hogy választottadhoz menj nőül? De hát akkor miért nem hoztad nyilvánosságra eljegyzésedet?

Irma. Hát tudod, mert olyan jól esik — titokban szeretni.

Nagy felsülés.

Egyik néhai püspök gyönyörű iskolát épített a nagy városban, mely persze a kor igényeinek változásával kezdett avult lenni s mert püspöki intézmény volt, a város az utódtól kérelmezte a renoválás költségeit. A püspök rendes szokása szerint biztatással felelt volt a kérelemre. Nemsokára bérálni leutazik a városba. Volt nagy, fényes fogadtatás. A kedvében kell járni. A templom zsufolva diszes közönséggel, a püspök felmegy a szószékre s kezdi ekként a beszédet:

— Örömmel jöttem hozzátok, mert én nagyon szeretem ezt a várost és lakosait. A püspök nem jár üres kézzel. Mert a püspök nagy úr.

Persze itt felvidultak az arcok. Most akarja a meglepetést kijelenteni, hogy a kath. iskola ügyeit rendezni fogja, a költségeket fedezi. De a püspök is megijedt. Mi lesz ebből?! Mert a derék püspöknek eszeágában sem volt csak egy garast is adni.

— Igen, — folytatja, — a püspök nagy úr; de az Úr Isten még nagyobb úr. Elhoztam nektek, ájtatos hivek, az ő áldását.

S aztán megáldotta őket. Persze támadt erre az intéző főbb körökben mosolygás, a püspök úr pedig köszöngetve a szives látást, elbúcsúzott a bérálás után a nélkül, hogy csak egy veres krajezárt is adott volna az iskolára.

Vegetariánus
Jó Sándor barátunk,
Fogadd meg, a mit mi
Jó szívből tanácsunk:
Árva, bús fejedet,
Ha már reá adtad,
Keresd a gyümölcsöt,
De ne — a tiltottat!

Szathmáry Károly.

Budapest, M. K. Ternót csinálunk belőlük: mind a három kijön. — *Lexi.* Érnek valamit, de nem nyomdafestéket. — *Budapest, R. Gy.* Az egyiket, mint láthatja, már is behittuk, az aprajából is válogatunk. — *Budapest, B. Zs.* Talpraesett ötlet, besoroztuk. — *Győr, Sz. G.* Nem lapunkba való. — *Budapest, Sz. K.* Egyiket a közlendők közé tettük. — *Királyháza, D.* Mind a négyen berukkoltak; de sajna, meglátszik rajtuk, hogy már fogyatékn van a készlet s csak amolyan póttartalékosok. Egy párt mindazáltal asszentáltunk közülök. — *Budapest, L. B.* Az adomák közt van néhány jó ötlet, de hatásos rajzra egyik sem kínálkozik. — *Aliquis.* Sovány tárgy, melyet csak eleven humoros előadás tehetne élvezhetővé. — *Budapest, B.* Mind a javából való. — *Postás.* A hosszabb czikk járt nyomon jár, a krónikás adomát meg már tíz évvel ezelőtt közöltük. A többinek helyet szorítunk.

Téli kura

Szt. Lukácsfürdő Budapest. Kénes iszapfürdők, természetes forrásmedence. Begöngyölések iszappal. Kőkád- és gőzfürdők. Massage. Kitűnő szállodák. Meghülés kizárva. Vendéglő saját üzemben. Olesó árak. Gondos kezelés. Prospektust ingyen küld az igazgatóság.

A Kristály Szt.-Lukácsfürdő savanyúviz mint kellemes üdítő ital ajánlatik

Megjelent és lapunk kiadóhivatalában kapható:

Kópéságok.

A magyar ifjuság gyönyörűségére ékes rímekbe szedte

BARÓTI LAJOS.

217 képpel.

Jankó, Cserépy, Rubovics, Kiss L. és másoktól.

Ára egész vászonba kötve, szines címképpel 1 frt 50.

Megjelent és kiadóhivatalunkban kapható:

Münchhausen báró

Csodálatos kalandjai szárazon és vizen.

Átdolgozta

BARÓTI LAJOS

Doré Gusztáv 140 rajzával.

Ara diszkötésben 2 (rt)

KÖHÖGÉS
REKEDSÉG ÉS HURUT ELLEN
A LEGJOBB
A RÉTHY FÉLE
PEMETEFÜZÜKORKA
Ara 30 kr.
5 csomag
bérmentve 1.50.
RÉTHY BÉLA gyógysz. B.-Csaba.
MINDENÜTT KAPHATÓ
Kérjünk csak Réthy-félét.

Nagy olajfestmény-képeladás.

Igen tisztelt vevőimnek és a n. é. közönségnek szives tudomására hozom, hogy alkalmilag nagyobb mennyiségű

valódi olajfestmény képeket vásároltam,

melyeket bámulatos olcsó áron eladok. Ezen képek között tájképek, állatfestmények, műépítészeti, genre és Madonna-képek minden nagyságban találhatók. Nagy választék egyszerű és finomabb kivitelű háló-, ebédlő-, szalon- és uri szobaberendezésekben minden stílusban és meglepő olcsó áron.

Árjegyzék bérmentve és ingyen.

Két évi jótállás.

Gömöri Sándor

Budapest, IV. kerület, Váci-utca 11. szám.

HIRDETÉSEK

e lap részére csakis a hirdetési felvételi
irodában

TENCZER GYULA

Budapest, IV., ker., Szervita-tér 8. szám
vétetnek fel.

*Ugyanott minden bel- és külföldi lap részére hirdetések a legjutányosabb
árak mellett eszközöltnék.*

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

*Ajánlva a nagymélt. Földmívelésügyi m. kir. miniszterium
1957/93. magas rendeletével.*

Ő császári és királyi Fensége
József főherczeg udvari szállítói
és szerb. kir. udv. szállítói.

Sikkes egyenruhákat

és felszerelési czikkeket tábornokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésztiszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és **anyakönyvvezetőknek**, valamint minden egyenruhát viselő testületnek leg-elegánsabban és legolcsóbban készítenek

BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherczeg udvari szállítói.

BUDAPEST,

IV., Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

Arjegyzékek készséggel küldetnek.

Pontos czimre figyelni tessék.

Pontos czimre figyelni tessék.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ES LEGIOBB HIRNEVÜ ORAUZLETE.

Alapított 1847.

Bräusweller János
Szegeden, Co. és kir. kizárólagosán
szab. chronometex- és műörás. föltalálója
a remontoir ingáinaknak.
stb. stb.

**ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE**

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltenek.

Nyaralók tulajdonosaihoz! AEOL hangszerek.

E hangszerek a szabadban természetes léghuzam által zengnek és önmagukban igen kellemes, varázsszerű összhangzást idéznek elő, a mi minden fogékony kedélyre meglepő és kedves benyomást gyakorol.

Ily hangszerek kiválóan kertek, lugasok és villák stb. igazi díszül szolgálnak és e helyekről nem is volna szabad azoknak hiányozni.

Aeol-hárfa szélzászló nélkül nagyság szerint frt 4.—, 4.50, 6.50.

Ugyanilyen aranyozott szélzászlóval frt 10.—, 12.—.

Ugyanez szélirány jelzővel frt 10.—, 21.—.

AEOL harangjáték vasállványon

4 üvegharanggal	8 forint
5 „	12 „
7 „	15 „
9 „	18 „
13 „	21 „

Aeol harangjáték aeol hárfával összekötve, magas állványon nagyság szerint 25 és 30 frt.

Csász. és kir. udvari szállítók

STERNBERG ÁRMIN és TESTVÉRE

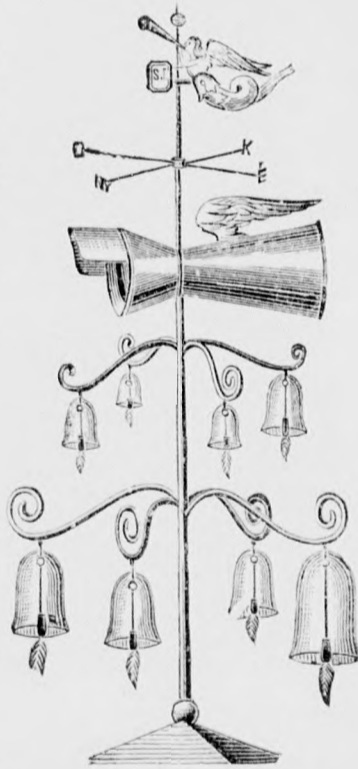
hangszergyár, Budapest, Kerepesi-ut 36.

Képes árjegyzék: a) harmoniákról, b) mechanikai zenélő művekről és zenélő dísz-
tárgyakról, c) az összes egyéb hangszerekről, mint hegedűk, fuvolák, cimbalnok, czi-
terák, harmoniumok, zongorákról stb. ingyen kapható, de megnevezendő, hogy miféle hang-
szerről kívántatik az árjegyzék.

ZENÉLŐ AJÁNDÉKTÁRGYAK.

Zongora termék: Kossuth Lajos-utca 22. (Károly-körut sark.)

Zenepalota.

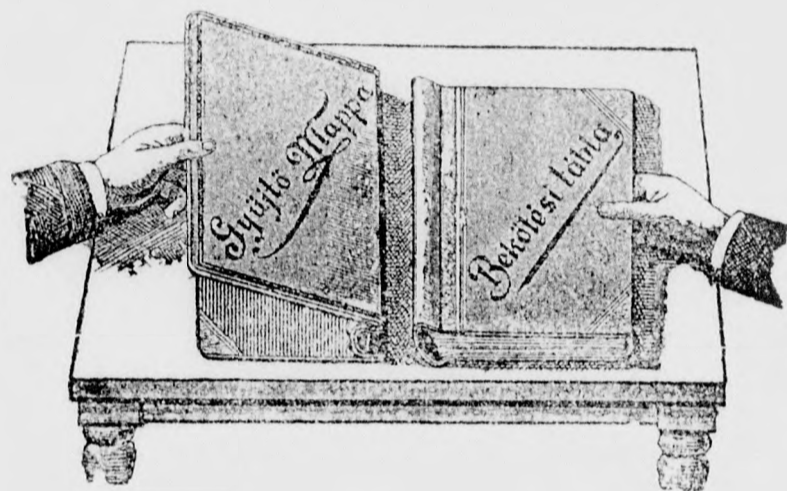

Gyűjtő mappa

az „Urambátyám“ számaihoz.

A leggyakorlatibb és legcélszerűbb, a hírlapok összegyűjté-
sére a Gál-féle cs. és k. szab. önműködőleg kötő-
mappa aczélláttal, kombinálva végleges megőrzésre szánt
bekötési táblával. E gyűjtő mappák már első bemutatásnál
a most rendezett cseh országos szakkiállításon kitüntetésben
részesültek.

Nem is késtünk ezt az mappát az „Urambátyám“ szá-
mára is megszerezni, mert meg vagyunk győződve, hogy
olvasóink legnagyobb része meg fogja azt magának szerezni

A mappa egy belső és külső táblából áll. A belsőbe a
lap számait tesszük. Ezt a külső tábla aczéllugója úgy
összeszorítja, hogy a példányok oly erősen tartvák a map-
pában, mintha csak kötve volnának.

A teljes évfolyamot azután az aczélláttú gyűjtő-táblából
kiveszszük, a belső bekötési tábla hátát aczéllugókkal lefog-
juk és egyfelől kész az évfolyam teljes kötése, másfelől
megvan a gyűjtő-tábla az új évfolyam befogadására.

Az egész kezelés meglepően egyszerű és gyors.

Felhívjuk előfizetőink figyelmét e fölötté gyakorlati, díszes
kiállítású mappákra, melyek együtt 1 frt 80 krajczárért,
a gyűjtő tábla külön 1 frt 20 krért, a bekötési tábla pedig
60 krajczárért rendelhetők meg kiadóhivatalunkban.